

 tonom

An Bizimdir!

www.atonom.org
mail@atonom.org

Etik bağlamda, -neden?- sorusuna, 'çünkü biricik ben öyle istiyorum' cevabını vermeyen her düşünüş planlı bir programın ve/veya kurumsal yabancılaşmanın(makro-mikro) sonucudur. çünkü doğru olan, çünkü adil olan, çünkü iyi olan, bize otoritelerin ezberlettiği, ve asla, neden sorusunu tekrar yöneltemediğimiz birer sondur.

hayatınızın ilahi bir amacı olduğu yanılgısını yendiyseniz, bi anlamda, kapalı bir önerme olarak, -tüm hayatlar(eylemleriyle) tatmine yönelmektedir, nihai amacım mutluluktur- diyorsunuz. şimdi, -bu yazıyla da-, benim derdim, birlikte tutuş politikalarından ,makro yapıların üretim sağlamak için ortaya koyduğu tüm uyuşturucu kavramların getirdiği mutluluklardan (kölelere köle doğduklarını söylediler. onlarda en iyi köle olmayı mutlu olmanın erdemi bildiler) arınarak, gerçek etiği aramaktır.

gerçek etik diyorum çünkü söylediklerime katılıyorsanız sizde biliyorsunuz ki sistemlerin yarattığı diğer bütün -çünküler- yalan iyiliklerdir(hastaneler, yetimhaneler ve kiliseler).

insan olmaklığımız tatmine yönelirken eylemlerimizin amacını, merkezleri biricikler olan evrenlerin dışından, kurumlar nasıl olurda belirleyebilir.nasıl olur da, öldürmüyorum çünkü, başlı başına ölüm korkutucudur yada üzümler üzüntümü doğuracaktır demek yerine bize, öldürme çünkü yanlıştır(günahdır, cezalandırılır) tasması takılabilir.

varoluşumuzun hiçbir amacı yok, sadece trajedisi var.bizi biz yapan, yapıp etmelerimizin tek dinamiği istemek, mutluluk için istemek. Anarşim; mutlak özgürlüğüm, beni öldüren şey o olsa da mutlu öleceğim demektir. işte tam da bu yüzden anarşi bir yardım programı ya da hayatlarımızı daha güvenli kılmak için bir ideoloji değildir (nedenise "özgürlük" kafalarda hep naif bir kavram).

benim istenç dediğimin akli vardır; çünkü istemelerin doğal trajedisi;kimi tatminler diğer daha "iyi" leri ketler .insan olarak doğmuş birini öldürmeyi istemiyorum ama azılı bir faşistin yaşamasını hiç. bu yüzden benim vicdanım anlık değildir, kendi üstüne düşünür.

'İSTENÇ" dolayısızca ve tüm masallardan uzak..

baran

Ağıtlar yakalım
Hiç duymadıklarından
Güvercinlerine ağlayan
Adamlar için
Ayaklarına dolanan
Saçlarımla bağla beni
Kıyıya
Öpüşmüş müdür ki acaba
Kırmızı kelebeklerle annem
Badem şurubuyla
Kustuğumu kerelerce
Görmüş hafıza
Her seferinde nasıl unuttur
Burnumun kan kokusunu
Kaç yaşında büyüdüm
Ve gördün mü hiç
Kestane şekerine
Ağladığımı
Köz mısır kokusuna
Katlanamadığımı
Abla olana dek
Hadi beni o eski
Kulübeme götür
Uyut ađıtlarla

Her yeni günde dün doğar
yeniden
Küf yeşili martılara ağlar
Bulgur tanelerinin kutsadığı
Donuk bakışlarla..
Hangi kabuslar büyüttü
Seni bu kadar
Duyarsızlaşan bir bilincin sesleridir
Senfoni diye dinlediğin

Saraydan kimi kaçırmışlar?

Fourier'in Gerçeküstücü Devrimi

Burjuva dünyanın aşka bakışı hep iki yüzlülük ile örülmüştür. Genelde ahlak temsilciliğini elden bırakmayan burjuva kültür izleğinin ardında pornografik bakışın hakimiyetini gizileştirir. Post-modern dünya ise burjuva kültürün pornografiyi filmlerden yada kitap-dergi sayfalarından çıkarıp hayatın her anına dağıttığı bir süreci temsil eder. Görüntünün vahşetinin ve pornografisinin gösterinin yeniden üretim mekanizmalar da belirleyici olması gerçeklik terörü dediğimiz yeni baskı aygıtını yaratmıştır.

Pornografinin gündeliğın temel parçası haline geldiğı yer, erotik olanın yok edildiğı bir evrendir. Erotizm sistem için kabul edilmeyen, yok edilmeye çalışılan bir hastalık gibidir. Çünkü erotizm; yaydığı kızıl enerji ile nesneleşen bireyleri tekrardan birer özgür özne olarak yapılandırma gücüne sahiptir. Bu yüzden de çok tehlikeli, unutturulması gereken 1 büyüdür; erotizm.

Dudakları kanatırcasına yinelenen öpücükler, tek bir dokunuş ile titreyen bedenler, aşkın kokusunu içine çeken ruhlar, ero-

tik aşkın sonsuz gerilimleri, platonik aşkın kızıl kefenleri... Aşkın tüm bu hallerinin yarattığı tutkusal çember yabancılaşmayı kaldırmaya soyunan bir devrimci bütünlük oluşturur.

Cinsellik ve aşkın en özgür halleri tüm iktidar ve güç oyunlarının ötesinde; beden ve ruhun çırılçıplak kalabildiğı erotik çekim dünyasında yan yana gelir. Yükümlülüklerden, kuralardan, çıkarılardan, yalanlardan uzak özgürleşmiş aşkın vaat ettiği mutlak aralığı ilk keşfeden Charles Fourier'di.

Nefret ettiği burjuva uygarlığını onu yok saymasına şaşmamak gerek. Bir öncü olmanın olası zaafını içinde taşısa da Fourier; Marx'tan Freud'a, Reich'tan Benjamin'e, Deleuze'den Lacan'a son ikiyüz küsur yılın kavramsal alt yapısını dokuyan bir düşünce ve eylem adamıydı.

Fourier; ancak özgürleşmiş tutkuların Uyum ile bütünleşen yeni bir dünya kurabileceğini müjdelemişti. Sahip olmanın, feth

etmenin, esaretlerin, güç oyunlarının ve tüm bayağılıkların ötesinde mutluluk; özgür tutku-

ların paylaşım evreni insan ruhundaki devrimci dönüşüm potansiyeli açığa çıkarılabilecekti. İktidar kurmadan, özgüce baştan çıkarmak, çıkarma oyunlarının icra edilmesi; Marki de Sade'ın orjilerinin nesneleştirme tehlikesini bertaraf eder.

'Neron kolektif ya da genel geçer zulümden hoşlanıyordu. Votan bu zulmü dinsel bir sistem, Sade ise ahlaksal bir sistem düzeyine çıkarmıştır. Zulme olan bu düşkünlük birikmiş tutkuların sonucundan başka bir şey değildir. Kötülüğü bastırmak yerine, onun önünü almak gerekir' C. Fourier

Bir mazoşist ile sadisti Sevgi Bakanlığı aracılığı ile yan yana getiren Fourier, Sade'ın insan hakları evrensel beyanına eklemek istediği başkasının bedenini kullanma hakkının iktidar retoriğini aşar. İrade dışı şiddete karşı, arzunun serbest seçimlerinin yol çizdiği haz arayışının yolu mutlaka aşkın kendisine çıkacaktır. Özgür aşkın tek vaadi ise, kendi vaatsizliğidir...

Fourier'in Uyum dünyası yıkıcı, yok edici, baskıcı alışkanlık ve tutkuları, Denklik(contrepoids) kavramı ile dengeleme yoluna gider. Her tutkuya derin önem atfeder, hiç birini küçümsemez, hor görmez. Fakat başka insanlara yada kişi-

nin kendisi zarar verecek taşkınlıklara denklik ilkesi ile yaklaşır. Negatif bir tutkuyu yine pozitif olan bir tutku tedavi edebilir, ama bunu yaparken yeni bir baskı sistemi oluşturulmaz. Tutkulara yeni kanallar açmalı, yeni şanslar sunmalıyızdır sadece.

Roland Barthes'in deyişiyle 'çoğulcu, yığınlaşmaya karşı, farklılaşmaya yönelik; kısaca Fourierci. O zaman ütopya (hep sürdürülen) alabildiğince bölünmüş bir toplum tasarlamak olur; bölünmesi artık toplumsal ve giderek çatışmalı olmayacak bir toplum'.

Fourier'in Birlikçi toplum adını verdiği şey 'birlik değil birliğe doğru gerilim, asla erişilmeyen ufka yönelmedir'. Sonuçta bedensel aşk, ruhsal aşkın tezahürüdür. Diğer bir insanla bütünleşme, tam olma çabası; evren ile bütünleşme 1 olma çabasıdır aynı zamanda.

Düşlerin, hayallerin, tutkuların, özgürlüğün krallığını ilan ettiği Uyum'un ve aşkın dünyasıdır, Charles Fourier'in sürrealist evreni. Tavşan deliğinden hiç düşünmeden atlamayı göze alan düş kaşifleri için.

Rafet Arslan

Sizin burjuva nezaketinden ayıramadığınız aşklarınızı ben her gece tuzlu fıstığın yanında kıtır kıtır yiyorum. yalandan da olsa seni seviyorum diyemem, yalanım kendimden menkul, kendimden başkasına yalan söylemem. götüm yemez değil, götünüz yemez.

yerden birkaç santim yüksekte dolaştığım doğrudur. ama meczup muamelesine layık değilim henüz. bir gün delirirsem eğer, hepimizin etlerinden lahmacun yapıp kedilere yedireceğim. bu sapkın eylemi sektörel kuzgunluklarınıza doğru vektörel bir kızgınlık olarak değil, salt şiddet için yapacağım. salt şiddet. delice cür'et. yu nov?

her gün fincanlar dolusu kahve içiyorum, her gün paketler dolusu sigara, şişeler dolusu bira içiyorum. bütün ömrüm boyunca şunu tekrarlayacağım: öldürmeyen allah öldürmüyor. fakat sizin kamışınız üzerinden kurduğunuz boy-işlev grafiğini ben, ömür üzerinden kuruyorum. onlarca yılınızı bir çukurun dibinde, kurtuluşunuz için dua ederek geçirdiniz geçiriyorsunuz. kılınızı kıpırdatmadan, kılığınızı kırıştırmadan. öteki dünya diye ölüp bittiğiniz şeyin, sizin yaşayamadığınız ömrünüzün hayalî teselli ikramiyesi olduğu gerçeğiyle yüzleşmeniz için önce kendinize iyi bakmanız gerekecek. sizin burjuva nezaketinizin alçak literatüründeki “kendine iyi bakmak” kalıbından öte bir şey bu. kendinize iyi bakmıyorsunuz aptallar. iyi baksanız, görme olasılığınız var.

**hakikat'in liyakat'i esrarlıdır.
marijuana illegal!**

Zozan gemileröldü

Devam eden bir devrim var. Bireylerin otoriteye karşı ayaklanmasından, isyanından bahsetmiyorum (Bu devrim sonlarına doğru bazı anti-otoriter eğilimler kazanabilmiş olsa bile). Sosyal üretim tarzındaki çok büyük, niteliksel bir değişimi kastediyorum. Endüstriyel sermayenin bu süreçler üzerindeki egemenliği sibernetik sermayenin egemenliğiyle yer değiştiriliyor. Benzer şekildeki tüm devrimlerle birlikte, bu, rahat, kolay, sakın bir dönüşüm olmayacaktır. Eski yönetim düzeni ve yeni yönetim düzeni çatışma içerisinde. Geçmiş birkaç sene boyunca Amerikan politikasındaki tepkisel unsurların kuvveti, eski düzenin egemenliğini sürdürmeye çalışmakta olduğunun kararlılığını gösterir. Ancak eski düzenin egemenliği giderek politik kalır, ve sibernetik yeni düzen ekonomiye hükmeder. Teknofilik anarşist arkadaşlarımdan bazıları bana, “sibernetik

çağın gerçeklikleriyle yüzleşmem gerektiğini” söylemişti. Benim için, bu, sibernetik çağdaki tahakkümün doğasını incelemek ve amansızca saldırmak anlamına gelir. Gözlemlerim, sibernetik bilim ve teknolojinin bu tahakkümün önemli bakış açıları olduklarını gösterir.

Sibernetik yenilikçiler (“eski düzenin” liderlerinin çoğuyla karşılaştırdıklarında) genç olma eğilimindedirler ve kendilerini bıçağın keskin tarafında yer alan bir çeşit isyancı sayarlar. Daha önce karşılaştığım anarko-teknofililer oldukça samimi isyankârlardır ve kendilerinin tüm otoriteye karşı olduklarını düşünürler. Fakat – az miktardaki “anarşist” sibernetik ayaklanmayı da içeren – sibernetik ayaklanmanın çoğu bireyleri özgürleştirmeyen, üretim/yeniden üretim tarzını özgürleştiren bir ayaklanma gibi gö-

rünür. Bu sibernetik yenilikçiler kapitalizmin doğasındaki niteliksel bir değişimin insan temsilcileri oldukları için, erken kapitalist devrimlerinkine benzer bir rol oynamayı seçmeleri sürpriz değildir. Tanıdığım sibernetik hastalarının çoğu çok fakirdir ve yeni yönetici sınıfın bir parçası olmak için oldukça anarşiklerdir. Fakat parası olan sibernetik yenilikçiler tam da böyle bir yönetici sınıf yaratıyorlar – aşağıda göstermeyi deneyecek olsam da, bu “sınıf”, teknolojinin kendisinin yönettiği ve siber-teknofililerin ve bilimcilerin oluşturduğu yönetici sınıfın yalnızca alete, maki-neye hizmet ettiği bir ilişkiler sistemi olarak daha doğru bir şekilde algılanabilir. Sibernetik yenilikçilerin ayaklanışı, başından beri, yalnızca bir darbedir. Gerçekte özgürleştir-

diği hiçbir şey yoktur. Sıradan olduğu kadar, sürekli tekrar etme ihtiyacı görünüyor: imgenin gerçekliğe hükmettiği, çoğu kişinin imgeyi gerçeklik olarak gördüğü bir toplumda yaşıyoruz. Bu, sibernetik düzenin ayaklanmayı kendi çıkarına kullanmasını oldukça kolaylaştırır, çünkü yeni düzen, imge-yaratan teknolojiler konusunda eski düzenden yalnızca çok daha iyi bir anlayışa sahip değildir; giderek, bu teknolojilerin kendisi oluyor. Burada, – hayatlarımızın çoğunda hâlâ daha ana hakimiyet kaynağı olan – eski düzenin ve – eski düzenin pahasına egemenlik araçlarını kursesuzlaştıran – yeni düzenin karşılaştırılması faydalı olacaktır.

Eski düzen endüstriyel/finansal sermayenin düzenidir. Fakat bu durumdan – ayrıca ulus düzenidir – ve gerçek politik iktidardan çok daha fazlasıdır. Otorite bariz bir şekil-

de merkezileştirilir ve açıktan açığa hiyerarşıktır – başka hiç kimse yönetilmemezlikten gelemmez. Bu apaçıktır, çünkü bu düzendeki asıl iktidar aslında insanların sosyal yapının bir parçası olan rollerinde bulunur. Bu düzenin politik şekli temsili demokrasidir; ya da faşizm, sosyalist diktatörlük ve diğer diktatörlük şekilleridir. İnsan yapımı olmayan tüm varoluş üzerindeki uygarlık egemenliği pozitif ve gerekli bir şey olarak açıkça kabul edilir. Emirler ve çeşitli emirler arasından bir seçime oy vermek işlerin yapılmasını sağlayan yöntemlerdir. Cezalandırma, sosyal normlardan kaynaklı bozukluklarla başa çıkma yoludur (Eski düzen sık sık cezalandırma sistemini tanımlamak için terapi dilini kullansa bile). Yani, eski düzen otoriter doğası konusunda oldukça açıktır.

Günümüzde, dünyanın pek çok yerinde (ABD’de daha belirgin) yeni düzenin teknolojisi, çoğunlukla, hâlâ daha onu etkin bir şekilde kullanmakta yetersiz olan eski düzen tarafından kontrol edilir, çünkü eski dünya açısından anlaşılabilir. Böylelikle siberneğin sosyal potansiyeli, siber-toplum kurallarına uymayan kimseleri dinleyerek ve okuyarak en iyi şekilde keşfedilir. Eğer öngörülerini saf bilim kurgu fantaziler olsaydı, onları görmezden gelecektim, fakat öngörülerine uyan sosyo-politik yapılar, çeşitli benzeri-özgürlükçü “radikal” gruplar ve bireyler (örn. Yeşiller, özgürlükçü yerel yönetimler, sosyal ekolojistler, Robert Anton Wilson, Timothy Leary...) tarafından yaratılmış ve aktif olarak desteklenmiş oluyorlar.

Yeni düzende, sermayenin egemen şekli sibernetik/bilgisel sermayedir. Bu, endüstriyel, finansal ve ticari kapitalizmin sonu anlamına gelmez, daha ziyade bunların sosyal yeniden üretimin sibernetik tarzına katılmaları anlamına gelir. Bu yeni tarz, ilk bakışta sosyal yapılarda hemen hemen anarşik gö-

zükten – Murray Bookchin, Yeşiller, RA. Wilson ve diğer sol ve sağ özgürlükçüler tarafından desteklenmiş bu tarz değişiklikler – kimi deyişlere izin verir. Bu değişiklikler sadece mümkün değil, aynı zamanda sibernetik toplumun etkin yeniden üretimi için muhtemelen gereklidirler. Merkezileştirme pek çok sibernetik radikalin ana sloganıdır. Bu görünüşte anarşik amaç, gerçekte, sibernetik kapitalizm kapsamında, az da olsa anti-otoriter değildir. Sibernetik teknoloji yalnızca otoritenin merkezileştirilmesine izin vermez, ayrıca onu destekler. Endüstriyel kapitalizm, toplumu yeniden üreten fiziksel makinede otoritenin giderek varolacağı sürece başladı. Sibernetik teknoloji, sosyal kontrol teknolojilerini boş zaman içersine taşıyarak bu süreci kusursuzlaştırıyor – ev bilgisayarları, video oyunları vesaire. Siber teknolojinin görünüşte bireysel parçacıklarının hepsi – iş yerlerinin, okulların, oyun salonlarının, ve en azından ABD’de, kişisel bilgisayar alamayacak kadar fakir olmayan neredeyse herkesin evlerine nüfuz etmiş – potansiyel olarak birleşmiş, küresel bir ağı parçalarıdır. Bu ağ, otorite ve iktidarın merkezi oluyor. Hem sibernetik makinelerin maddi teknolojisi hem de sibernetik sistemik yapıların sosyal teknolojisini içerir. Maddi mekanizmayı satın almak için çok fakir olanlar, ağı parçası olan sosyal programlara bağımlı yapılarak ağ içersinde kapsanırlar – bu bağımlılık kendi hayatlarını yaratmalarını sağlayacak zorunlu bilgiye erişim eksikliğinden kaynaklanır. Sibernetik tarafından sağlanmış merkezileştirme, belirli teknoloji-anarşistlerin öngörülerıyla kolayca uydurularak endüstriye kadar bile uzatılabilir. Bazı şirketler zaten ürünlerinin bir kısmını küçük ev sanayilerinde üretiyorlar. Bu şekilde ya-

pılamayan üretim, muhtemelen yalnızca birkaç teknikerin aksaklıkları saptayıp çözümlenici olarak fabrikada hazır bulunacağı şekilde oldukça otomatikleştirilmiş olabilirdi. (Bir keresinde yalnızca dört işçinin olduğu koca bir fabrika görmüştüm.) Bu yüzden sibernetik üretimin görünürdeki merkezsizleşmesine izin verir. Fakat, elbette, üretimin kendisi sorgusuz kalır. Bunun nedeni sibernetik “merkezsizleşirmenin” bir parça bile anti-otoriter olmayışıdır; yalnızca otoriteyi uzamsal ya da maddi hiçbir merkeze sahip olmayan bir sosyo-teknolojik ağ içerisinde merkezler, çünkü ağ merkezin kendisidir ve (neredeyse) her yerdedir. Ve kolaylıkla hayatlarımızın tamamına zorla girebilir.

Görünürdeki merkezsizleşirmeye birlikte, sibernetik teknoloji göze çarpan “doğrudan” demokrasi olasılığını sunar. Sibernetik teknoloji için ağzının suyu akan anarşistleri ve özgürlükçü solcuları cezbeder görünüşte budur. Bir bilgisayar “sahibi olan” herkes, en azından politik bir şekilde, bir bilgisayar “sahibi olan” diğer herkesle bağlanır. Kimi kişisel bilgisayar biçimleri kapitalist egemenliğin çok daha gelişmiş bölgelerindeki daha fakir insanlar için bile elde edilebilir kılınır, böylece bu, onları bütünüyle siberağa katacaktır. Eğer belirli bir ulustaki herkes bir bilgisayara sahip olsaydı, hayatlarını etkileyen gerçek kararlar alabileceklerine kolayca inandırılabilirlerdi – tüm önemli konularda bilgisayarları aracılığıyla “doğrudan” oy kullanabileceklerdi. Bunun karar ve eylem arasında mümkün olabileceği kadar tam bir ayrılma teşkil edışı açıkçası unutulur. Sibernetik sistemin kendisi, teknolojisinin nihai doğasıyla sorgulanabilen ve sorgulanamaz şeyi kontrol ettiğinden, bu sistemin kendisinin bu şekilde sorgulanamayacağı gerçektir. Sibernetik dil yüksek teknoloji politik bir dildir. Teklif ettiği “doğrudan” demokrasi yalnızca sibernetik toplumu yeniden üretelebilen şeydir. Temsili yok etmez; onu sa-

dece seçilmiş insanlardan alır ve teknolojiye toplar. Fakat tüm temsiller gibi, bu teknoloji de bir hükümdar gibi davranacaktır.

Sibernetik teknolojinin arkasındaki ideoloji sistemler analizidir. Sistemler analizi, herşeyin diğer tüm şeyleri etkilediği ilişki ağları ya da sistemleri açısından tüm etkileşimleri anlamaya çabalar. Bu ilişki sistemlerini daha iyi kontrol etmek için onları bilimsel olarak (örn. matematiksel olarak) anlamaya çalışır. Böylece, “süreç” kavramı, emir zincirine karşıt olarak, sibernetik toplumda giderek önemli olur. “Süreç” - “politik olarak doğru” iletişim ve ilişki kurma yöntemleri için kullanılan radikal bir terim - sistemler analiziyle tam yerine oturur. Çünkü süreç, karar alma ilişkilerini ilgili hiç kimseye zorlanmış olduğunu hissettirmeden resmileştirme girişimidir. “Doğru” süreç potansiyel olarak, siberağın herkesi mümkün olduğu kadar bütünüyle kendi içerisine dahil etme yoludur. Süreç, katılmamayı özgürce yapılmış bir seçimden ziyade kurbanlaştırma olarak gözükmür kılma eğiliminde bulunarak, katılmamanın aleyhine davranır. “Doğru” süreç arkasındaki ideoloji, bireyin yalnızca grup (mikro seviyede) ya da toplum (makro seviyede) seviyesindeki ilişki sistemi sürecinin bir parçası olduğunu varsayar. Süreç, gruba ve sosyal projelere uygulanmış sistemler analizidir. Etkileşimlerimizdeki siberağ ideolojisinin egemenliğidir. Düzenli olarak, çoğunlukla radikal, ekolojik, feminist ve benzer gruplarda kullanılır. Fakat pek çok şirket, çalışanların sadakâtle şirketin bir parçası olduklarını hissetmelerini sağlamak için tasarladıkları yöntemlerle eski düzen emir zincirleri ile süreci - oybirliği, kolaylaştırma ve benzeri - birleştiriyor. Nihayetinde, genel olarak orta sınıf “radikal” gruplar tarafından yaratılmış “süreç”, sibernetik kontrolün iskeleti içerisine ku-

sursuz biçimde uyan isyankâr eğilimleri kontrol etmek için bir sistem sağlar.

Eğer sibernetik sürecin bir parçası doğru bir şekilde işlemiyorsa, onu cezalandırmazsın; onu tamir etmeye çalışırsın. Sibernetik toplum bağlamında, suçluların ve sapıkların cezalandırılması gittikçe insanlık dışı ve anlamsız görünmeye başlar. Etkin sosyal kontrol, herkesin mümkün olduğu kadar sosyal sisteme bütünüyle katılmış olmasını gerektirir, ve cezalandırma cezalandırılmış olanın sisteme katılması için hiçbir işe yaramaz - çoğunlukla tersini yapar. Bu yüzden toplumdaki en “ilerici” unsurlar sosyal sapkınlık ile başa çıkmak için tedavi edici yaklaşımlar yaratır. Günümüzde, suçlular çoğunlukla terapi dilinin bu bağlamda kullanılmasıyla cezalandırılır. Suçlu olmayan sapkınlık (örn. aşırı alkol kullanımı, “uygunsuz” cinsel davranış, okulda yaramazlık yapmak, “delilik”) bir hastalık olarak nitelendirilme ve “tedavi edilme” eğilimindedir. 12-adım grupları ve yeni-çağ terapilerinin çoğalması tam da bu olgunun bir parçasıdır. Bu grupların çoğu, iddia ettiğin problemlerine ilgili olarak, oldukça açık bir şekilde, kendi başına hiçbir şey yapamaz; birbirinize iyileşmek - daima ve sürekli olarak - ve toplumun üretken üyeleri olmak için yardım ederek, bağımsız bir yoldaş kurbanlar grubunun parçası olmak zorunda olduğunuzu öğretirler. Zaman zaman, suçlulara bile - özellikle alkollü araç kullanma ya da küçük uyuşturucu suçlarından mahkum edilmiş insanlara - cezalandırma ya da zorunlu terapi arasında bir seçim sunulur. Sosyal sapkınlığa tedavi edici bir yaklaşım oldukça insani görünür - öyle ki pek çok anarşist tedavi edici ideolojinin bakış açılarını kendi perspektiflerine katmıştır - fakat bu aldatıcıdır. Tedavinin amacı sosyal sapkınları iyi yağlanmış dişliler olarak sosyal makine içerisine yeniden katmaktır. Teknolojiyi ya da vahşiler kavramını, toplum tarafından bütünleştirilmiş bir tarzda kullanılan tümleşik sistemler olarak tanımlar. “Derin ekolojistler”

bile yalnızca uygar sosyal sistemlerin ve vahşi “eko-sistemlerin” birleşmesini reddederler, evcilleşmemiş ilişki kurma ve etkileşimin sistematize edilebileceği fikrini reddettikleri için değil, uygar sosyal sistemlerin katılabilirlik açısından “doğal” sistemlerden oldukça saptıklarına (bir tür sosyal kıyameti kaçınılmaz kılarak) inandıkları için. Çoğu şirket çevreyi hızla yok etmeye devam ederken, artık ekoloji hakkında konuşmak oldukça moderndir, ve en ilerlemeci şirketler bile ekolojik olarak hareket etmeyi deniyorlar. Bununla birlikte, bu davranış onların nihai yararınadır. Sermayeyi yaymak için gerekli kaynakları yok edersen sermayeyi nasıl yaratabilirsin? Bu yüzden sibernetik kapitalizm, vahşileri yok etmeden onları evcilleştirmenin, onları siberağın sosyal ağı içerisine katmanın bir aracı olarak ekolojik bir pratiğe doğru eğilim gösterir.

Elbette, bunların hepsi sadece sibernetik sermayenin gelişmesi ve artan iktidarının zorluyor görüldüğü eğilimlerdir. Endüstriyel sermayenin eski düzeni hâlâ oldukça kuvvetli. Politik arena da hüküm sürüyor ve bu yüzden bir sosyal egemenlik tarzı olarak hâlâ oldukça önemli. Fakat zeki bir isyan, onun bütünlüğündeki tahakkümü anlamaya gerek duyar, yeni yüzlerini tanımlayabilmeye gerek duyar, böylece asiler kurtuluş olarak tahakkümün yeni bir şeklini kucaklama konusunda aldatılmazlar. Tanıdığım, ekotopyacı, sibernetik, yeşil anarşizmin bazı tarzlarını benimsemiş bireylerin çoğu, tüm kısıtlamalardan özgür olarak yaşama arzularında oldukça samimi görünürler. Fakat sibernetiğin en temel kimi bakış açılarını göz ardı ediyor görünürler. Bilim gibi, sibernetik de kontrol sistemlerinin incelenmesidir.

Gerçekte, bu tarz sistemlerin üretimidir, teknolojik ve sosyal olarak – sosyal kontrolün entegre sistemlerinin üretimidir. Sibernetik dilin en sık kullanılan kelimelerinden bazıları bunu belli eder. “Data (Veri)” “verilen şey” anlamına gelen Yunanca bir kelimedendir gelir - bu size söylenen, ve basitçe sorgulanmayan bir belittir. Enformasyon (Bilgi) kelimesi gerçekte Latince’de “düzen içerisinde” anlamındadır. Siberağ herhangi bir özgürlük sunmaz, yalnızca asileri “düzen içerisinde” tutmak için özgürlük ilüzyonu yaratır. Sahte-deneyimin, “verilenin”, siber ağın dışında hiçbirşey ile bağlantısı olmayan bilgi alemlerini yaratarak, bireylerin kendi deneyimlerine olan güvenlerine ve bireysel deneyimlere zarar verir. Bireyler, giderek, yalnızca siber ağ tarafından kendilerine söylenen şeylere güvenir, ve böylece sibernetik topluma bağımlı olur. Bu şekilde, siber ağ şu ana kadar ki en hakiki totaliter sistem olur - bireyleri hiç kimsenin kendine inanmadığı fakat herkesin siber ağa bağımlı olduğu bir durumda kendi evcilleştirmelerinin temsilcileri kılan bütünleştirici süreç ve terapi yöntemlerini kullanarak.

Bu sistemde bir kusur vardır. Evlerinde sibernetik teknolojiyi istemeyenler ya da karşılayamayanların politik haklarını ellerinden alır. Ev bilgisayarları çok fakirler için elde edilebilir olsa bile, pek çok kişinin onları nasıl kullanacaklarını bile öğrenmeye merakları olmayabilir. Politik hakları bütünüyle verilen kişi - bu teknolojilerinin nasıl üretileceğini ve bütünüyle nasıl kullanılacağını bilen teknikerler ve bilimciler – ayrıca herkesi kendi siber ağ bilgileri seviyesine getirmeye ilgi duyup duymayacakları oldukça şüphelidir. Bu yüzden, politik hakları ellerinden alınmış olanlar – özellikle kendi iradesiyle alınmış olanlar – hemen he-

men tümüyle siber ağın dışında kalana değin, giderek daha fazla olma eğiliminde olacaktır. Siber ağın içerisinde eğilim tam kontrol yönündeyken, siber ağın dışında eğilim sosyal kontrolün tam çöküşüne doğru olacaktır. Nihayetinde, böyle bir durumda; asi ayaklanma yalnızca ağın dışında mümkün olacaktır.

Günümüzde, bu durum yeni sibernetik düzen ve eski düzen her an bozulabilen bir ateşkesle sahip oldukça atlatılmış oluyor. Eski düzen, yeni düzeni yaratan ve yeni düzen tarafından yaratılmış enformasyon teknolojilerine gerek duyar. Ve yeni düzen, eski düzen tarafından üretilmiş daha sert sosyal kontrol araçlarının bazılarından vazgeçmek için henüz yeteri kadar güçlü değildir. Yeni düzen, ayrıca, çokuluslu şirketler gibi eski düzenin daha ilerici unsurlarından bazılarını kendi içerisine katma yolları bulmuştur. Ayrıca siber ağın kendi sistemik sosyal kontrol ağları içerisinde polisler, hapishaneler ve benzerleri için devamlı kullanımlar bulacağı oldukça olasıdır. Ya da her an bozulabilen ateşkes süresiz devam edebilir. İnsanlar arasındaki gerçek ilişkiler, gerçekte, siber ağ ve onun sistem analizcilerinin formüllerine uymadığından, ne olabileceğini tahmin etmenin yolu yoktur. Benim kendi arzum, tüm sosyal kontrol sistemlerinin parçalarına ayrılacağı bir isyandır.

Fakat sibernetik teknoloji post-endüstriyel sermayenin egemen tarzı oluyor. Bu, sermaye, teknoloji, otorite ve toplumun gerçekte tek olacak kadar bütünüyle entegre oldukları bir tarzıdır. Ayaklanma, bu bağlamda, sibernetikte karşı ayaklanma ve bütünüyle topluma karşı ayaklanma anlamına gelir ya da hiçbir anlamı yoktur. Bu, asi için sibernetik teknolojinin gerçekliği ile yüzleşmektir. Asi birey artık toplumun bütününe karşı başkaldırmaktan daha azını yapamaz - gerçek “yeni dünya düzeninin” keskin kenarından başka birşey olmayan “radikal” bakış açılarının tümü içeren toplumun bütününe.

Feral Faun

Anarşi'ye Ağıt

Bu gece farklı bir şeyler vardı. Bir kopuş bir kırılma bir ayrılığın arkasında bıraktığı yankı et kokusu. İnsan hapisten hep bir canavar olarak çıkıyorsa benim için o canavarlığın miladı şu andır ve katmerlenerek giden bir anarşi vukusu damarlarımda. Din ölüm saçıyorsa eğer ve eğer sen o ölümün karşısındaysan dine karşıdır ve ölümü aşarsın tasavvufun 4. kapısından çıktığında sonsuz bir astral seyahat misali. Bugünün indirgemeciliği sanırım ölümün basitliğinden ve benim duygusal saçmalıklarımınla yüzgöz olup aptallaşmamdan kaynaklı.

Bu bir yanında gelme feryadıdır ilk hedefi tanrının kafasını penisine bağlama derdinde. Ölme be meleşim daha seninle keseceğimiz mustafalar ve kemaller var eski ataların ve anaların bağrında doğmuş zeus misali hepimizi tartarusa kilitleyen sen meleşim sen benim gaia'm sen olmazsan benim içimdeki duygu ırmağı kurur ve artık ağaç veremem sana tapınmak için bir hidrojenin başına ne geliyorsa güneşte benim de başıma sen gidince gelecek ama tersten ak değil kara yemek değil molotof anarşi anarşi anarşi

İsyanım devrimim ve anarşim

Geçmişin serserisinden geleceğin ölümüne vur bir iğne ve başla neo-liberal rüyalarına
Sevgiyle kal
blood

Hapiste geçen 20 sene

Gri duvarlar ve parmaklıklar arkasından görünen yeşil özgürlüklere bakarak geçen 20 sene. Bir şey olmaklık üzerinden yaratılan ilüzyonlara kapılıp güdülerimden yoksun mantığının yarattığı gerçekler. Hergün damardan verilen sisteme karşı, bağışıklık kazanma çabası. 2 bacak arasında geçen etkileşimsel haz ve sonrasında tek başına uyulan soğuk yataklar ya da sokaklar. Tüketim aşkları ve sivil polisler. Temizlenmek için gittiğimiz hamamlarda edindiğimiz klostrofobi. Atılan taşlara karşı kurşunlar ve kurşunların bizi özgürleştirmesine atılan adımlar. Kanalizasyonda öldürülen Alexis'in vücudundan çıkartılan 2 adet gümüş nitrattan yapılmış kurşun. Ölümsüzlerin yarattığı koca ateş ve yanan sokakların özgürlük kokusu. Bu koku içerisinde bir bilge konuşur ve der ki: özgürlük grinin yeşile dönüşmesidir ve bir aslanın seni yemesidir. Özgürlük aslanın ağzında sona eren bir olaylar zinciridir.

Hayatımızın role playini burada yapıyoruz korkacak bir şeyimiz yok sistemin 20lik zarda 20 atmasından başka. sen kendi gerçekliğini kurgulamaya başladığın andan itibaren bu ihtimalde yok olmakta. Artık bu denizde boğuluyoruz ve konuşacak bir tanrıçamız yok Keny Arkana'dan başka ve bu konuşma tapınmak için değil yapıları yıkmak için. Otlu kafalarla yazılan kitapların egemenliğinden çıkıyoruz ve neo-liberal rüyalar son buluyor parmaklıkların kırılmasıyla. geriye kalan tek şey karanlığa yakılan bir kokteyl ve o kokteylin yaktığı mülklerle mülksüzleşen biricikler. Artık kavramlar yok bürokratlar yok sadece sen ve ben 2 bacak arasındaki hazzın ötesinde ruhlarımızın kaynaşıp bir bütün olduğu yanan sokaklarda yanan plastiklerin erimesi gibi bir çift beden ve ardından gelen mısır yaprağına sarılmış tütünün dayanılmaz çekiciliği.

blood

KAOS ASLA ÖLMEDİ! Başlangıçta var olan yekpare kütle,tapılacak biricik canavar,durağan ve kendiliğinden,herhangi bir mitolojiden daha kızılötesi(Babil'in önündeki gölgeler gibi),varlığın özgün,ayırışmamış birliği,hala daha sükunetle ışın saçıyor Suikastçıların kara sancakları gibi,gelişigüzel ve ebediyen sarhoş. tKaos,tüm düzen ve entropi ilkelerinden önce gelir,o ne bir tanrıdır ne de bir sinek kurdu.onun ahmakça tutkuları olası her kategoriye kuşatıp tanımlar,manasız tüm eterleri ve filojistonları;maskeleri kendi çehresizliğinin kristalleşmeleridir,tıpkı bulutlar gibi.Doğadaki her şey mükemmel bir biçimde gerçektir bilinç de dahil,kesinlikle dert edecek hiç bir şey yok.Yasanın boyunduruğu kırılmakla kalmadı,asla var olmadı da;iblisler asla yıldızlara bekleme etmedi,İmparatorluk hiç başlamadı,Eros asla sakal bırakmadı.

Yo,dinle,gerçekte olan şuydu:sana yalan söylediler,iyi ve kötüye dair fikirlerini sana yutturdular,bedeninden şüphe etmeni ve kaos peygamberlerinden utanmanı sağladılar,moleküler aşkın için tiksindirici sözcükler icat edip,seni ihmalle afsunladılar,uygarlık ve onun tefeci duygularıyla içini sıktılar.Oluş diye bir şey yok,ne de devrim,mücadele ya da yol;halihazırda sen kendi teninin şahısın - çiğnenmesi mümkün olmayan özgürlüğün tamamlanmak için yalnızca diğer şahıların sevgisini belkliyor:bir rüya politikası,göğün maviliği kadar ivedi.

Tarihin tüm aldatıcı gerçekleri ve tereddütlerini aydınlığa çıkarmak için efsanevi bir Taş Devri ekonomisi gerekiyor -- rahipler yerine şamanlar,lordlar yerine ozanlar,polis yerine avcılar,yontma taş devri miskinliğinin toplayıcıları,kan gibi zarif,bir alamet peşinde anadan üryan yahut kuşlar gibi boyalı,dengelenmiş aşık varlığın dalgası üstünde,saatsiz an-ı daimde. Kaosun temsilcileri içinde buldukları hale,lux et voluptas ateşlerine taniplik etmeye müktedir her şeye ve herkese yakıncı bakışlar atarlar.Ancak terör noktasına varana dek sevdiğim ve arzuladığım şeylerle ayığım - geri kalan her ne varsa kefenli mobilyalardır,gündelik anestezi,beynin bokudur,totaliter rejimlerin alt-sürünge can sıkıntısıdır,basmakalıp sansür ve beyhude acıdır.

Kaosun avatarları tıpkı casuslar,sabotajcılar,amor fou suçluları gibi hareket ederler,ne kendilerini düşünmeden ne de çıkarlarına;çocuk gibi kandırılabilir,barbarlar gibi terbiyesiz,takıntılarla yaralanmış,işsiz,duygusal açıdan dengesiz,kurtmelekler,tefekür aynaları,gözleri çiçekleri gibi,tüm alamet ve manaların korsanları. İşte burada emekliyoruz kilisenin,devletin,okulun ve fabrikanın,tüm paranoyak yekpare taş duvarları arasındaki çatlaklarda.Yabanıl hasretle kabileden bağlarımız kesilmiş,kayıp sözcüklerin,farazi bombaların peşinde tünel kazıyoruz. Olası son amel bizleri bağlayan görünmez altın bir sicim olan algının kendisini tanımlayandır:adliye koridorlarında gayri meşru bir dans.Şuracıkta seni öpecek olsaydım buna terör eylemi derlerdi - öyleyse altıpatlarımızı yatağımıza alalım ve bir vaveyleyle kaos tadının mesajını kutlayan sarhoş haydutlar gibi bir gece yarısı şehri uyandıralım.

ince senfoni

eşyaların köşesinde
bir toz gülüşü
esneklik
algı yanılması
ve her soğuyuş
genç ve vahşi kısraklar gibidir
her soğuyuş
bir salkım keskinlik
ben ayıların tüylerine dokundum
krater gölleri, kumdan nehirler
artık ruhumu uykuya yatırmanın vakti geldi
av tüfeğiyle intihar anneliktir

1996

hala anılarında
yanar
çocukken yaşadığı yerlere
şimdi sevdalı olduğumdan
gülümsüyorum
düşündükçe binaları
hiçbiryere mektup!
ateş böcekleri ve deniz yıldızlarıyla doluyum
eskisi gibi
hala seviyorum serin şeyleri
tesadüfen birilerinin üstlerine düşen porselenler
ve kardeşimin çocukluk fotoğrafları
biryerlerde hala gülümsüyormusun
çünkü ben döndüm
kaz çobanı
1996' da .

Düğün Bedenin Sosyal Psikolojisi ve Kapitalizm I

Düğün salonlarında en tehlikeli kişiler, ne eli silahlı mafya bozması salon sahipleri ne de yeni yetme kızlardır...

Düğün salonlarının en tehlikelileri, aslında o salonda olmak istemeyen, çoğunlukla orda olmayı hakir gören, hiç aristokrat olamamış ama hep özenmiş, kent kültürüne din niyetinde tapan, beklentili ve ihtimal hayattan da çok istediğini bulamamış orta yaş civarı kadınlardır.

Bunlar genellikle, kolay kolay oynamazlar. Birilerinin bunlara ısrar etmesini beklerler. Eğer ısrar gelmezse, takı törenine kadar bekleyip giderler.

Israr geldiğinde büyük bir hazla reddetmeye başlarlar. Her redlerinde bacaklarının arası da en az kafası ya da beynindeki haz noktası kadar sulanır. Bu beyin sulanıklığıyla tutuk hareketler yaparak yerlerinde hareket etmeye başlarlar. Bu bildiğiniz teşhirciliktir, tamamen ısrarcıları ağına çekmek içindir.

Israr artar, haz büyür. Sulanan beyin - beden, titreyerek boşalmak için oturduğu yerde duramaz, ayaklanır. Önce kendi masasının yanında aksak hareketler yapar. Bu hareketler, yuvarlak ve ritmik hareketler yapan düğün bedenleri coğrafyasına adeta bomba gibi düşer ve ilgi çeker. Alakasız sağa sola bir anda kırılıveren popolar, saç-

ma bir şekilde aşağıya sarkıp yürek hoplatan göğüsler, düğün toplumunun psikobeden coğrafyasına indirilmiş ilk yumruklardır.

Kapital, büyük fetiştir. Ve Marx'tan beri, meta fetişizmi, elif - lam - cim gibi bir kod ifa eder. Çırlı çı plak bir bacağın tahrik etmesi yerine, file çorabın, ya da etekten sıyrılmış bacağın tahrik gücü bu yüzden daha yüksektir. İşte inen bu yumrukların tahrip gücünün yüksekliği de tamamen buradan ileri gelir. Bu noktadan sonra, en az Anadolu'ya giren atlılar kadar şen ve atik olan düğünün sarhoşları, hemencecik, eş dost tanıdık akraba ortamı olmasına sığınarak bu kimsenin yanında bitiverir. Çekim, örümcek ağına düşen sineklerle birlikte, hazzın suları merkeze doğru akar. Pistin ortasına doğru ilerlenir. Düğün salonlarında en tehlikeli kişileridirler...

Burdan sonrası gelişmeler, az çok tahmin edilebilir. Ölçeği değişmekle birlikte, bir çok mikro ya da makro olaya, krize neden olabilirler. Bir bitmez düğün olarak kapitalizm, krizleriyle aksayan ritminde kendini bir tahrik nesnesine çevirerek, ona bağlı özneleri kendine nesneleyen bu tip kadınlardan farksızdır. Kapitalizm, kendini fetişleyerek büyüyen, hareket eden ve mobilize bir organizma gibi ani ve sürekli tepkiler verebilen bir düğün karısıdır.

Herkes onu sikmek ister, ama kimse sikemez.

Ya da henüz sikemedi.

Düğün Bedenin Sosyal Psikolojisi ve Kapitalizm II

Düğün bedeninin bir başka uzamı da, bahçe tipi aristokrat/elit düğünleridir. Aslen söz konusu bahçeler, sanki eski zaman kır düğünleri gibi akla gelse de, aslında gayet büyük, ünlü ve gösterişli bir otelin arka bahçesinde ya da genelde "Gizli Bahçe", "Saklı Bahçe" şeklinde isimler alan, yeni nesil düğün salonlarıdır. Bu bahçe adlı alanlar aslında, doğadan sterilize bir mikro faşizm sergileridir. Hiç bir böceğe ya da meyve ağacına rastlanılmayan bu bahçelerde, çimlerin uzunluğu bile birbirinden farksızdır. Bu sözde gizli alanlar aslında, hiç de gizli olmamakla beraber, tam tersine düğün tüketim alanı maksimize ederek potlaç - gösteriye iğrenç ruhlarıyla basan kapitalist aristokrasinin laf abeliği üzerinden kıyas aracıdır.

Feodalden beri, kendi modernini yaratarak, özellikle kırsalı yargılayan eski dönem aristokratik tüketim düşüncesi, gösteriş üzerinden bir rekabet bağlamında, bugün feodalın nesnelere elden geçirerek ve tekrar önümüze sürererek yeni aristokrasiyi oluşturur. Yeni aristokrazi için düğün, eski feodalın eleştirilen değerlerini kısılarak, kendi yeni maksimize etme değerlerinin açıldığı yerdir. Bu da kapitalizmin sosyo-ticari çeşitlilik algısı olarak tarif edilebilir. Feodal düğünde bol yiyecek, bol altın, bol halay ve türküyü kırdan cümbür cemaat eğlenen insanlar silsilesi olarak ele aldığımızda bu, üretim, tüketim ayrımı yapmayan

bir yaşamsal potlaç kültürü ifa eder. Bu kapsamda gösteriş, ne kadar kişiye yemek verildiği, ne kadar kişilik düğün yapıldığı üzerinden bir eski - tip potlaç arz eder. Bu düğün potlacın, yeni kapitalist sosyo-ahlak ve yeni kapitalist ticati ahlakla daha revize edilmemiş halidir. Yeni düğün potlaç ise, kendini aristokrasinin düğününde, az yiyecek ve içecek, sınırlı sayıda insanla kendini ortaya koyar. Aristokrasinin kır düğününde, en az görebileceğiniz şey ağaç ve çiçektir. Bunun yerine az ağaç ve bol çimle yetinmeniz gerekmektedir. Ağaçların dallarına anlamsızca bağlanan çiçekli tüller, adeta katledilmiş ve birbiri üzerine yatırılmış iki ceset gibi onursuca sırtırlar. Bununla birlikte yaygın minör uygulamalardan biri de ağırlıklı beyaz fetişiştir. Beyaz kır tipi ancak kendinden minderli sandalyeler, beyaz büyük ve oymalı bir sahne masası, sandalyelere iliştilmiş beyaz çiçekler ve tüller ile adeta iğrenç ruhlarını aklamaya çalışır düğün beden. Feodal düğün bedende insanların halleri ve ruhları şıkırtılı ve kıyafetleri beyaz ya da renklidir. Oysa elitist aristokratik düğün bedende, göğüsleri açıkta fazla beklemiş pasta gibi sarkmış kadınlar ile, semirmekten bedeni o beyazlığa koşan her boy sineğe pist olmuş ancak bunu farketmeyen kalın enseleriyle adamlar, simsiyah giyinirler. Makyajı abartılmış, saçları tiftiklenmiş ya da ucube çekillerde dümdüz edilmiş, tüm doğal tonlarıyla oynanmış saçlarıyla, aynı pastanın üstündeki buruşmuş kiraza benzeyen yüzleriyle bu düğün bedeninin kadın-

ları, düğün boyunca ilk önce düşmanlarıyla karşılıklı ve yüksek tonda gülerler. İlk karşılaşan atların tepkisel gürelemesi gibi coşkuyla depişen bir diğerkimseler grubu ise genelde bir sosyo-ticari klübe ya da derneğe üye olmak koşuluyla kodamanlaşmış ve aynı zamanda tutsaklaşmış adamlardır. Bu kişnemeler, birbirini görünce, alanlarının çizgilerini çizen hayvanlardan çok daha yüksek tonda, ancak asla onlarınki gibi doğal ve beyankar değil, tersine sinsi ve hainlik peşindedir.

Yeni aristokrat düğün bedeninin toplumsal potlacında, minörleştirmenin ağır etkisi sadece sosyo-ahlaki düğün bedeni değil. Düğünün cinsel bedenini de vurur. Yanlarındaki kodaman kocalarının yakasını düzeltirken arka sıradaki genç delikanlıları kesen bayat kadınlar ile, yakası düzeltilirken ön sıradaki genç kadının poposunu, ensesini ve kulaklarını kesen adamın içsel haykırışlarını, tarafların her ikisi de bilir. Gene tarafların her ikisi de en erken düğün çıkışında en sonra o haftasonu aldatacaklarını ve aldatılacaklarını bilirler. Ve bu yeni potlaç, eski potlaçın ters yüzü edilışıdır. Potlaçın karşılıksız etiğinin, karşılıklı kuramsal ve antlaşmalı bir ahlaka oturtulduğu bu düğün beden, sadece feodali değil, çok öncesi bile ters yüz eder. Böylece düğün anda oluşan kurumsal aile ahlakı, en şerefli (!) tacını takmış olur. Zira kurulan ailenin olacaklardır. Fertleri de bundan yıllar sonra başka bir düğünde, aynı taç takma törenine gönülden katılımcı Kendi krizlerini bir büyüme ve esneme ve yeniden ya-

pılandırma / ters yüz etme aracı olarak kullanan kapitalizm, düğün beden uzamnıda da bu tutumunu ifa etmeye devam eder. Atisrokratik düğün bedende, minörlüğün kutsallığını bozan nesnelere mevcuttur, ancak bunlar düğün bedeninin sosyal psikolojisinin mikro bazdaki sınıfsal ve klansal ayırım araçları olarak boy gösterirler. Düğün bedeninin enine şişik genç kızının bir kokteyl masasındaki bütün cipslere abanması, gene düğün bedeninin hasarı çocuklarının peşinden koştururken kendince paralanmış kadınları, düğün an boyunca diğerküçük beden kimselerinin haz kaynağı olurlar. Düğün beden, kapitalizmin bir uzamı olarak, kendi krizlerini yaratır ve bunlardan karlar çıkartmasını da bilir. Kapitalist esnemenin ve sürekli yeniden yapılanabilmenin en etkin araçlarından biri olarak minör politikanın hakim olduğu aristokratik düğün bedendeki bu çıktılar en göze çarpan ve biranda söylenebilecek unsurlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Ancak biz bunları söylerken bile minör politika, bu algı paylaşıldıkça, yani majörleştikçe, yeni bir minör oluşturacak ve kendi yoluna akmaya çalışacaktır. Minör, majöre kendini tersleyerek (bkz feodal düğün ve yeni aristokratik düğün), mekan - zamanda bir kesitsel diyalektik uygulayarak, yeniden yapılandırmayı ve yeniden üretimi sağlayacaktır. Bu da yeni düğün bedenlerin ya da ticari kapitalist bir deyişle yeni moda düğünlerin şeklini çizmeye devam edecektir.

Ozan DURMAZ

boş zamanların en muazzam meşguliyeti boş zamanları sonsuza dek bıçaklamaktır. kuru bir kan akana kadar. öldürmeyene dek bıçaklamak. daim edene dek. biz bunu istemez miyiz? ölmeden bıçaklanmayı? bıçaklanmanın acı dolu neşesi de buradan gelir, hep merak edilip hiç yapılmayanlar. ölmeye kimsenin götü erişmez. yemez. insan kalan fısıldar, götümüzle dinlemeyi tercih ederiz. pis bir alışkanlık olur ki bu, tercih olmaktan çıkar o vakit. bıçağı böğrümüze saplamak varken, gelip saplansın diye bekleriz, ölmeyene kadar olan acıyı göze alamayız. yavaşlığın bu kadarı, ulan siktir çektiğin cehennem burda! zihnin yanıyo cayır cayır! biz bu dünyanın gururlu orospu çocukları bile değiliz. toplum düşmanlığı özüne düşmanlıktan başlar ya zaten. kendini paramparçala! şarkıyla konuşmaya devam edersin yoksa, gerçek bir konuşmanın olmazlığı yer bitirir. hiçbir şey çözülmüdü. anti-depresanlar var oldukça hiç kimse sağlıklı diil. sağlıklı olmak bir meziyet değil. her şey terso, bilindiğinin aksine. ve bütün bu tersoluğun tersi sanıldığı gibi aksine bir bok değil. yani "değil" değil. aslında problem "yani"lerde. "yani" bir aptallaştırma halidir. ölümüne reddedilmelidir. bizler y"yani"ye ihtiyaç duymadığımız gün daha anlamlı sevşicez. ya da sadece "vs. vs." sevişebilecez. ayrıntıya takılmak bir algı güzellemesidir., bir çokları gibi bununla eğlenmek öz-salaklık. paramparçala! yeniden. bu infilakı anlamak zor değil. kendiyile konuşmaktan korkmak anlayışsızlığa gebelik dönemidir. devletin damarlı yarrağı kevaşe beyinlerimize attırır. faşizm nasıl da ırsidir algı genetiğinde. pasafizim manevileşmeye çok açıktır ki insanlığın sonu daha iyi bir senaryodur. kafalar dişlerini ardına dek göstermelidir. hastalıklı salyalar saçmalıdır entegre cinslerine. herşeyin anlamı farklıdır. hiçbir şeyin anlamının aynılığına inat. inat inat inat! götüm iki kanat! neşeyle saldır. enkaza üzülenler çıkarlarının altına gömülen ak yüzlülerdir. çağrışım! vicdanın aynası. dürüstlüğe saldırıp yıktığının arkasındakine ayna tut, güzelliğınle tanış. hiç görmediğinin aksine. inat inat inat! tersolara terso olmanın tersoluğunun eşğinde bütün alışlageldikleri yık yık yık! sanılanın aksine başarılı bir yalnızlık mutlak başarının ta kendisidir. hüzünlerin hepsi tıka basa neşeyle ayakta kalır.

Hayırseverliğe Karşı

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki bir çok şehirde, anarşistler “Bomba Değil Yemek” etkinliklerini örgütlemektedir. Bu projelerin örgütleyicileri, hiç kimsenin aç kalmaması gerektiği için yiyeceğin beleş olması gerektiğini anlatacaklardır. Kuşkusuz güzel bir histir...ve öyle bir fikirdir ki anarşistler hayırseverliğe başlayarak Hıristiyanlar, hippiler veya solcu liberaller gibi yanıt verirler.

“Bomba Değil Yemek” bununla birlikte farklıysa ne söylenecektir: Örgütleyicileri tarafından kullanılan karar verme aşaması hiyerarşisizdir. Hükümet veya şirket ödenekleri almazlar. Bir çok şehirde, yemeklerini tutuklanma riski taşıyan bir sivil itaatsizlik eylemi olarak dağıtırlar. Açıkça, “Bomba Değil Yemek” büyük ölçekli hayırsever bir bürokrasi değildir; aslında, çoğu kez “kayan bir ayakkabı” uğraşdır... ama bu hayırseverliktir – ve bu kendi anarşist örgütleyiciler tarafından asla sorgulanmamaktadır.

Hayırseverlikler her hangi bir ekonomik sosyal sistemin zorunlu bir parçasıdır. Ekonomi tarafından empoze edilen kıtlık bazı insanların en temel ihtiyaçlarını karşılamadığı bir durum yaratır. Yüksek bir biçimde gelişmiş sosyal refah programları olan uluslarda bile, sistem içindeki çatlakların peşine düşenler vardır. Hayırseverlikler, devletin refah programına karşı olamayacak şekilde “halatı boşa alırlar”. “Bomba Değil Yemek” benzeri gruplar, bu nedenle fakirin kendi yaratımları olmayan programların üzerindeki bağımlılıklarını sağlamlaştırarak sosyal düzeni sürdürmeye yardımcı olan gönüllü bir işgücüdür.

İlişki ile kullanılan karar verme aşamasını ne kadar hiyerarşisiz olursa olsun her za-

man otoriterdir. Programın örgütleyicileri Hayırseverlikten yararlananların insafindedirler, böylelikle bu ilişkide kendileriyle hareket etmekte özgür değildirlere. Bu birinin hayırseverliği kabul etmek zorunda olduğu gibi küçük düşüren bir biçimde görülebilir. “Bomba Değil Yemek” gibi hayırsever yemekleri, herkesin adil bir pay aldığından emin olmak isteyen bazı gönüllüler tarafından dağıtılan nicelikte kendi seçimleri dışında yemekler için zamanında o yere varmak ve sırada durmak amacıyla bundan yararlananlara gereksinim duyar. Elbette, bu, aç kalmaktan iyidir, fakat utandırma durumu en azından birinin istediği zaman yiyeceği yemek için bir bakkalda para ödeme sırasını beklemek kadar büyüktür. Böyle bir utanmayla geliştirdiğimiz uyuşukluk –bazı anarşistlerin sanki başka seçenekleri yokmuşçasına, yiyeceğe ödemekten kaçınmak amacıyla her gün hayırsever yemek yardımlarında yemeyi seçecekleri durum vasıtasıyla açığa vurulmakta olan uyuşma – toplumuzun böyle utandıran etkileşimlerle nüfuz ettiği boyutu göstermektedir. Hala, birileri, anarşistlerin böyle etkileşimleri, toplum tarafından empoze edilmiş utanma duygusunu yok etmek için farklı türde etkileşimler yaratmaya çabalayacaklarını ve böyle yapmak için kendi güçleri içerisinde yattığı kadarıyla reddedebileceklerini düşünebilir. Aksine, bir çoğu bu utanma duygusunu sağlamlaştıran programları yaratır.

Fakat birinin çok iyi bildiği bir yoksulluktan muzdarip olan başka biri için empati duymanın ne anlamı var; diğerleriyle yemek paylaşma arzusunun ne önemi var? “Bomba Değil Yemek” benzeri programlar empatiyi ifade etmez, merhameti eder. Yemeği dağıtmak paylaşmak değildir; bu “bağışçı” ve “yarar-

lanan” sosyal roller arasındaki hiyerarşik ve kişisel olmayan bir ilişkidir”. Hayal gücünün eksikliği, anarşistleri zaten var olanlarla paralel olan kurumları yaratan Hıristiyanlar ve liberallerle aynı biçimde açlık probleminin (çoğu için soyut bir sorun olan) üstesinden gelmeye çalışmalarına yöneltmiştir. Anarşistlerin öz olarak otoriter olan bir görevi yerine getirmeye teşebbüs ettiğinde, pis bir iş yaptıklarının düşünüldüğü gibi...bunun hakkında hiçbir yanlısı olmamaları için neden hayırseverlik işi yapılır? Anarşistler, şayet bağımlılık yerine kendini belirlemeyi ve merhamet yerine uyumu teşvik eden yollar çok işliyorsa neden bireysel olarak paylaşım yollarını aramalıdır.

“Bomba Değil Yemek”te anarşist olan hiçbir şey yoktur. İsmi bile otoritelere yönelik bir taleptir. Bu, örgütleyicilerinin sık sık sivil itaatsizliği kullanmalarının sebebidir – bu iktidardakilerin fakiri doyurmaları ve barınmalarını sağlaması için vicdanlarını okşama girişimidir. Bu programda kendi kendini belirlemeyi teşvik eden hiçbir şey yoktur. Bundan faydalananların bu rolü reddetmelerini ve istediklerini ve ihtiyaçlarını kuralları takip etmeden almaya başlamalarını teşvik eden hiçbir şey yoktur. “Bomba Değil Yemek”, tüm diğer hayırseverlikler gibi, bundan faydalananları kendi yaşamlarının aktif yaratıcıları haline gelmesi yerine pasif alıcılar olarak kalmasını özendirir. Hayırseverliğin olduğu şeyi kabul etmek zorundayız: tamamen yaşayabilmek için yok edilmek zorunda olunan ekonomikleştirilmiş varlığımızdaki öz ve kurumsallaştırılmış utanmanın başka bir görünümüdür.

Feral Faun

TC sınırlarında anarşinin var olması

Son 1 Mayıs gösterilerinden sonra TC'nin anarşik avına çıkması, gösterinin görüntülerine bakıp orada olduğunu sandığı kişileri kapatması, TC sınırları içerisinde yaşayan anarşikler için yeni gelişmelerin göstergesidir. Anarşi bir kavram olarak, 1 Mayıs Cihangir eyleminden sonra Türkiye de yaşayan insanlar için var olmuştur. Çünkü bir kavramın var olması, gerçeklik kazanması onun bilinilirliği ile alakalıdır. 1 Mayıs sonrası haberler Anarşiye bu bilinilirliği ve var olma imkanını tanımıştır. Varoluşunu gerçekleştiren anarşi için artık mücadele var olma - yok olma ekseninde sürecektir çünkü iktidar saldırılarına başladı daha doğrusu her zaman süren saldırıları kapatma boyutuna ulaştı.

Mücadelenin tarzı, öfkenin hedefleri

Anarşizm elbette kendi içerisinde pek çok mücadele tarzını barındırır ve bu mücadele tarzlar doğruluk ekseninde bir tartışmanın malzemesi olamaz. Sadece mücadele eden grupların uzlaşmacı, reform-ist yada devrimcilikler bir tartışma konusu olabilir.(sosyalistlerin kullandığı anlamda devrimi ihtilal kavramı ile değiştirip devrimi kavramsal ve sosyal bir oldu olarak kullanıyorum antropolojik ve etik bağlamların arasında)

Muhalefet sadece iktidarı olumlar, muhalefet etmek ve alternatif olmak arasına sıkışmış bir mücadele tarzı uzlaşmacı olacaktır. Anarşi bireysel ya da grup halinde yaşanabilecek bir şey değildir, evrensel anarşi, anarşi kavramının içkin özelliğidir. O halde mücadelede yeryüzünde ki bütün iktidarlar yıkılana kadar sürecektir. Altı yaşında okula kapatılıp özgür seçimi engellenen her insan kurtulana kadar. En azında soyutlanmış ve ulaşılamayacak boyutlarda olan bütün iktidarlar(aşkın iktidarlar) yıkılana kadar. Çünkü kişilerde somutlanmış otorite şüphesiz ki her zaman varlığını koruyacak. Yeryüzünde anarşi kazansa bile bazı gruplar otoriter yapılarını sürdürecektir, bu anarşinin kaybı değil zaferidir. Sorun iktidarın doğrudan müdahaleyi aşan, her mücadeleyi kendi içinde eriten bir yapıya ulaşmış olmasıdır. Kişilerde somutlanmış otorite her canlı anti-otoriterliği içkinleştirmedikçe aşamayacaktır ve sanırım insan var olduğu sürece de var olmaya devam edecektir. Bu iktidar grup içerisindekilerin müdahalesi ile ya da anti-otoriterlerden yardım olarak yıkılabilecek bir yapı olduğundan anarşinin sorunu değildir. Kaldı ki bir özgür seçim olarak kabul bile edilebilir(sado-mazo özelinde olduğu gibi).

Muhalefet, demokratik yada barışçıl eylemler iktidarı olumlayan var oluşunu haklı çıkaran koruyan eylem tarzlarıdır. Kapitalizmin en iyi uygulandığı ülkeler bu tarz eylemlere en fazla tahammül gösteren ülkelerdir. Bence; Anarşik olanların tercihi bu tarzın dışında kesintisiz yıkıcılık olmalıdır. Yaklaşık 10bin yıldır sermaye ilişkisinin içine gerek patron gerek çalışan olarak hapsoldük. 10bin yıldır yapılan hiçbir şey bize ve özgürlüğümüze ait değil hepsi tahrip edilmeyi hak ediyor. Arabalar, okullar, hastaneler, yollar, televizyonlar, bilgisayarlar, makineler...

Anarşi en özgün haline hep savaş halinde ulaşmıştır. İspanya'da, İtalya'da, Ukrayna'da en yaratıcı haline silahlandığında, savaş hali içinde, silahlı mücadele halinde ulaşabilmiştir, kendini var edebilmiştir (tamamen anarşik ilişkiler hüküm sürmese de yaratıcılık imkanına kavuşmuştur) TC sınırlarında yaşayan ya da TC sınırlarına hapsolmuş diyelim anarşikler de var oluşlarını bu savaş haline borçludur. Anarşizmin kavramsal var oluşunu aşım, anarşiyi var etmek için bundan sonra da bu savaş halini sürdürmek tırmandırmak zorundadırlar. Anarşizm kavramının somutlanmış hali olarak anarşik otonom bölgeler, alanlar kurmak için gerekirse silahlanmak bu bölgeleri en sert şekilde savunmak gerekir. Otonom bölgeleri de kendi için değil anarşinin dünya çapında zaferi için toplumsal anarşi için bir araç olarak istemek zorundayız. Her insanın ve Her canlının kurtuluşu için bu bölgeler bir araç olarak kullanılmalı. Silahlanın, güvendiğiniz insanlarla küçük otonomlar kurun, saldırın, bankalara girin ama soymayın, ihtiyaçlarınızı satın almayın çalın, binalar işgal edin, alanlarınızı silahlarla en sert şekilde savunun. Psikologları kliniklerine hapsedin, adi tutukluları iktidarın elinden kaçırın, okulları tahrip edin, çalışmayın, eğitilmeyin... Ama bunlar amacın kendisi olmasın yoksa bireysel tatmin aracı olarak kalan her eylem uzlaşmacılıkla ve iktidarı olumlama tehlikesi ile karşılaşacaktır.

GÜÇ VE İKTİDAR ÜZERİNE

“yapma, yapabilme babında” güç; “yaptırma, yaptırım babında” iktidar...

“iktidar”, “yönetme” bir yaptırım ilişkisidir.

güç -yapma olarak- edimleşemediğinde iktidar söz konusudur, yapmanın olmayışı ekseninde bilinçli ya da bilinçsiz, gönüllü ya da değil yaptırma itaat etme her halükarda birinin iktidari durumu bağlamından doğar.

yönetimin olduğu yerde zaten iktidara bir itaat hali söz konusudur, “iktidarsız bir yönetim” diye bir şey söz konusu olamaz, bağlam dışıdır...

mesele bir güç, iktidar ilişkisidir...

başkasının yapması, kişiye dair gücün aktiflik halinin olmaması dolayısıyla gücün geri dönüşümü söz konusu değildir. Bu bir güç durumu değil “güçsüzlük” durumudur, iktidar “güçsüzlük”tür... ancak iktidar ona geri döner...

“yaptırma dolayımı” bir yapma değil yapmanın yok edilmişliğidir...

“yapma yokluğu olarak yaptırma” güç’ten değil iktidar’dandır...

iktidarın temsil ettiği, güçsüzlüğün edimselliğidir...

bedenveruh olarak bir tek sen varsın ve senin güç konumun bu yapmayla ilintili, yaptırma da senin dışında olan bir şey, sana geri dönmez, yaptırmanın getirdiği otoriter akım dışında, iktidarın dönmesi dışında...

gücü “-ebilmek” olarak anlamaya çalışırsak , yani kendinde oluş’an ve ilişkilimimde akıştan geri dönen/dönebilen olarak, bu bağlamda güç dolayımı zaten herkeste farklılık arzeder, kendilik-güç dışındaki dolayımından doğarsa iktidar’dır...

-özgürce- yaşam-ak bir güç ilişkisi buna müdahaleyse, tahakk(öl)üm bir iktidar ilişkisidir.

Ay Şarkısı

Kollarının sonsuzluğunda oynaşan zamanın
Sessiz karanlığını böler zil hıçkırıklarım
Dolduruyor geceyi oylumlu ayrılık
Sulara sürdüğümüz yaralarımız gibidir nehirler
Nemli uyanışın son sabahında serin
Uzaniyor göğsümün altına alevden bir kayak
Çiğ değirmeni tenini kaşıyan bu ellerim
Kopkoyu ormandır, sise ve kana batmış
Dokunulmaz bir ay içimde kışlar
Taş yollara dilenen göz kuyularımda kar
Öğütülür ayağımdan damlayarak
Gırtlığıma dolar hüznü varlığımın hasatı
Bir neşeli ölümdür gizlenir ağaçlar arasında
Dinlenerek ağrıyan çocuklara üfleyerek
Ve titreyerek dipdiri derisinde teflerin
Ağlayan her rüzgar sensizliğimi çalar

Ozan DURMAZ

HAR

Kösnül ruhunu bağladığım gökten, sarkıyor arsız ay
Davetsiz topraklarıma düşüyor yüzünün kavuran izleri,
Kum kızılı düşlerimin çölünde ordan oraya savruluyor.
Her kaçışında kanla siliyorum gözlerimi, her ağladığımda
Bedeninin sanrılı ayalarında kızarıyor buruk heveslerim,
Tohumlanıyor gece, pamuk kuytusunda uyumuzun
Gizleniyor taşların altına, yanan bir dergaha dönüyor.
Tabanlarımı open dudaklarından dökülüyor yeni dilimiz
Her bir ağıtıma dokunup kaçyorsun, külleniyorsun.
Dumansız düğümleniyorsun gırtlığıma, sümbülleniyorsun har.
Mor şafağının ince yağmurunu bekliyorum sıcacık
Bu en imanlı kubbelerinden aşağı, bu tövbesiz
Dinelip haykırarak göğe ve yere karşı, çekiştirerek
Durmak bilmeyen tenini vurup dalgalandırıyorum.
Çalyorsun ay yüzünde haz bendirini, aralıklarından ağlıyorsun
Sıkıyorum rüyalarını, ipleniyorsun karanlığa karışyorsun.
El sallayıp bulutlanıyor, duru özlemine içime gelgit edip,
Gidiyorsun har..

a modern times magazine : 4